

Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga

"TIESOS DRAUGAS EKSTRA"

Naujienlaiškis Nr. 145

*„Jei laikysitės mano mokslo, jūs iš tikro būsite mano mokiniai;
jūs pažinsite tiesą ir tiesa padarys jus laisvus.“ Jn 8,31-32*

Tiesos Draugas Ekstra yra Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjungos leidinys, platinamas elektroniniu paštu, skirtas apžvelgti mūsų bendrijos įvykius, naujienas, spausdinti aktualius straipsnius bei esė.

Šiame numeryje:

- **Pamokslas.** Vizija dvidešimt pirmam amžiui
- **Pamąstymui.** Išsteisinami dovanai Jo Malone
- **Sekminių giesmė.** Padvelk, Šventa Dvasia
- **Giesmė.** Skrisk, svajone!
- Gerų minčių trupiniai
- Mūsų kalendorius

Vizija dvidešimt pirmam amžiui

**Pasaulinio Baptistų aljanso prezidento Dr. Johno Uptono pamokslas,
pasakytas 2012.09.27 Elstalyje, Vokietijoje.
(Pagal Irmanto Pinkoraičio (1970-2021) konspektą)**

Manęs paprašė paruošti pamokslą apie viziją XXI amžiui. Kaip galima rasti viziją, tinkančią visiems, kai esame iš tiek daug skirtingų tautų ir kultūrų?

Kas mums trukdo? Viskas pasaulyje trukdo. Pasaulis yra negilus ir gimdo negilius žmones. Negilūs žmonės negiliai mąsto, turi negilias perspektyvas. Daro negilią politiką, ir visa tai pagimdo negilias bažnyčias. Aš stebiuosi, kiek bendro turime tokiame savo negilume. Negilus mąstymas yra užkrečiamas.

Tačiau paklauskime Pauliaus maldos: *„Dėl to aš klaupiūosi prieš Tėvą, nuo kurio kiekviena tėvystė danguje ir žemėje turi vardą, kad iš savo šlovės lobio suteiktų jums stiprybės jo Dvasios galia sutvirtinti jumyse vidinį žmogų, kad Kristus per tikėjimą gyventų jūsų širdyse ir jūs, išsiskindami ir išivirtinę meilėje, galėtumėte suvokti kartu su visais šventaisiais, koks yra plotis ir ilgis, ir aukštis, ir gylis, ir pažinti Kristaus meilę, kuri pranoksta pažinimą, idant būtumėte pripildyti visos Dievo pilnatvės.“ (Ef 3,14-21)*

Kaip galima augti Kristaus meilės pažinimo ilgyje, plotyje, gilyje ir aukštyje?

Pamenu, kartą Diuko universitete kalbėjausi su dekanu, kuris papasakojo apie didžiausią išpūdį jam palikusį pokalbį. Tai buvo vienas žinomas ateistas, ekonomistas, parašęs labai gerai parduodamą ekonomikos studijų knygą. Jo seminaruose susirinkdavo daugybė žmonių. Šis žmogus uždavė štai tokį klausimą: „Kodėl jūs – bažnyčios – taip pasikeitėte? Buvo laikas, kai kuriai nors pasaulio daliai alkstant jūs siuntėte ten žmones su Biblijomis, kurie taip

pat mokė varguolius ūkininkavimo, suteikdavote žinių, kaip išsimaitinti. Kai jie sirgo, jūs siuntėte gydytojus ir seseles. Jūs statėte klinikas. Jei kažkur nebuvo išsilavinimo įstaigų, jūs statėte universitetus ir mokyklas. Tad kodėl nustojote taip daryti?

Juk pačios geriausios armijos neišgelbės nuo ekstremistų. Sankcijos valstybėms taip pat nepadės. Kodėl praradote savo misiją? Kodėl susitelkėte tik prie savo poreikių? Palikote vakuumą pasaulyje, ir pasaulis už tai moka kainą. Dabar tame vakuume ekstremistai stato mokyklas, ligonines ir skleidžia savo vertybes. Kodėl bažnyčios prarado savo turėtą viziją?“

Nežinau, kaip jūs, bet man tenka sutikti, jog tikrai esame po savęs palikę vakuumą. O klausimas – ar kažką ruošiamės keisti? Kaip užpildyti tą tuštumą? Apie tai galvodamas, prisimenu Jėzaus rankas. Jo rankos statė pastatus, ne tik gamino baldus. Bet kokios jos buvo stiprios! Jomis jis galėjo apkabinti vaikus, pakelti atstumtų moterų dvasią. Jo rankos visada atviros, maldingos...

Man patinka prisiminti Jo rankas. Ir nestebina, kad kankintojai turėjo tas rankas prikalti prie kryžiaus. Nes Jo širdis buvo Jo rankose... Noriu paklausti jūsų, ką Jėzus savo rankose laikė dažniausiai? Gal įrankius? Bet Biblija apie tai nerašo. Gal Bibliją? Žinote ką? **Duoną**. Biblija kalba, jog dažniausiai jo rankose būdavo duona. Jis savo Tėvo karalystę statė su duonos gabalėliu. Juo maitino tūkstančius, taip pat ir savo mokinius. Tas duonos laužimas buvo priminimas, kas Jėzus yra. Jėzus – gyvybės duona.

Tad mano vizija dvidešimt pirmajam amžiui pagal Šventąjį Raštą būtų tokia. Paskaitykime Morkaus 6,34-44. Kai girdžiu šį pasakojimą, susimąstau: ten kalbama apie keturis veiksmoždžius, susijusius su duona Jėzaus rankose. Tai, kas šiame pasakojime vyksta, tikrai daugiau nei stebuklas. Jėzus moko mokinius, kokie jie turi būti ateityje. Tai nurodymai vadovams. Mums taip pat būtini šie keturi dalykai – gestai: **imti, palaiminti, laužti, duoti**.

Jėzus visada taip ir darė. Mes labai dažnai randame Jėzų prie stalo tarp žmonių. Štai Jis surenka šimtus, net tūkstančius, minia išalkusi, o mokiniai neramūs. Jėzus sako jiems: jūs pamaitinkite žmones. Mokiniai atsako: oi, juk mes neturime išteklių. Ar girdime save? Negi mes taip nesakome? Jėzus taria: nagi pažiūrėkite, ką turite. Surandami keli kepalėliai duonos ir kelios žuvelės. Ir Jėzus **paėmė**. Jėzus ima viską, ką Jam atiduodame. Nesvarbu, kaip paprasta tai būtų, ar pigu... Jis ima viską, ką Jam atiduodame. Jis nesirenka. Mes galbūt klaustume: negi Tu, Viešpatie, nori tokio mažo mano gyvenimo, tokio duonos kepalėlio? Negi nori šių negyvų žuvis akių? „Taip, noriu“ – sako Jėzus. Mes žiūrime per siaurai. Jėzus sako: „Duok, ką turi“. Neatsikalbinėk, bet duok, ką turi.

Antras Jėzaus gestas - **palaiminimas**. Jeigu Jėzus paima ir panaudoja duoną bei žuvį, Jis gali palaiminti bet ką. Bet kaip mažai mes iš Dievo tikimės! Dažnai daugiau kalbame apie tai, ką turėjome, o ne apie tai, ką Dievas dar gali padaryti. Mums reikia pasitikėti, kad pragaro vartai nenugalės Bažnyčios. Dievas palaimins. „Duok ką turi, aš palaiminsiu...“

Trečio gesto mes nemėgstame. Jėzus **sulaužė** duoną. Tai buvo būtina. Netgi Jėzus turėjo būti sulaužytas. Dievas turi mus sulaužyti. Gali pasirodyti žiauru, bet širdis negali būti panaudota, kol ji nesulaužyta ir neatverta. Dievui reikia sulaužyti mūsų širdis, mūsų materializmą, mūsų nostalgiją praeičiai, ir galbūt ne kartą sulaužyti. Tai ne bausmė, tai Dievo darbas. Nes lauždamas Jis mus atveria. Kai esu sulaužytas, esu išlaisvinamas tapti tikru Jo mokiniu.

Jei leidžiame Dievui sulaužyti savo širdis, tada Jis gali mums **duoti**, ir tokiu būdu pamaitinami tūkstančiai. Kiek liko trupinių? Dvylika krepšių. Po vieną kiekvienam iš mokinių, kurie sakė: „Iš kur insime duonos jiems valgyti?“ Petrai, neškis krepšį ir pavalgyk! Mes turime, ko reikia; duokime ką turime, ir Dievas tai panaudos. Tai daugiau nei vizija. Tai pažadas. Amen. ✓

Pamąstymui

Polas Volšas

Išteisinami dovanai Jo Malone

(Paimta iš straipsnio „Kas yra Evangelija?“)

Ar prisimenate moterį, kuri labai mylėjo Kristų? Ji buvo nedorėlė ir atėjusi pas Jėzų parpuolė Jam po kojų, o Jis kreipėsi į visus teisiuosius fariziejus ir tarė: „*Jos gausios nuodėmės jai atleidžiamos, nes ji labai pamilo.*“

Kartą prie manęs priėjo įnirtęs žurnalistas ir paklausė: „Kodėl visuomet kalbate apie nuodėmę?“

Aš atsakiau: „Nes noriu, kad pamiltumėte Dievą.“ Žurnalistas atšovė: „Nesuprantu!“ Aš paaiškinau: „Klausykite, ta moteris labai pamilo, nes jai buvo daug atleista, nes ji suvokė, kokia ji nuodėminga. Šiandien jūsų kultūra, jūsų laikų pamokslininkai lepina ir saugo jus, nenori įžeisti, nes nori jus išlaikyti ir jums naudotis. Jie niekada jums nepasakys, kokia iš tikrųjų nelaba jūsų širdis. O kadangi manote esąs geresnis nei iš tikrųjų esate, tai nevertinate to, kas jums duota. Štai kodėl

mačiau narkomanus ir prostitutas, ateinančius pas Kristų, o po to gyvenančius užsidegus dėl Dievo, nes jie žino, iš kokio liūno buvo išgelbėti.“

Kuo daugiau sužinau apie žmogaus prigimtį iš Šventojo Rašto ir kuo dažniau tas žinias pritaikau savo paties širdžiai, tuo labiau imu garbinti Dievą – tiesiog garbinti.

Aš darbuojuosi trečiojo pasaulio šalyse, kur žmonės miršta iš bado. Jei priečiau prie jūsų nešinas sumuštinį iš dviejų sužiedėjusios duonos riekų, riekelės sūrio bei gabalėlio mėsos ir pasiūlyčiau jums, jūs, ko gero, su panieka nususuktumėte nuo manęs. Bet yra šalių, kur žmonės paimtų tokį sumuštinį ir išbučiuotų man rankas už šį patiekalą. Jų skurdas gimdo padėką. Tai viena iš priežasčių, kodėl Jėzus sakė:

„*Palaiminti turintys vargdienio dvasią.*“ Kas supranta savo menkumą, sugeba vertinti Dievo meilę. Ir toji meilė skatina juos tarnauti.

Taigi apaštalas Paulius Rom 3, 24 sako: „*Iššeisiami dovanai Jo malone*“, – o tai reiškia nepelnytu palankumu.

Jūs manote, kad pamokslininkui paskelbus, kad išgelbėjimas – dovana, nepelnytas palankumas, žmonės pasinaudos galimybe jį įsigyti. Bet jie nesinaudoja. Gal žinote, kodėl? Žmonės išpuikę: „Man nieko iš kitų nereikia. Man nieko iš jūsų Dievo nereikia. Aš ir pats viską galiu.“

Ponai, be Dievo malonės jūs net oro negalite įkvėpti!

Net ir užkietėjęs ateistas, kuris sugniaužęs kumščius grūmoja Dievui į veidą ir keikia Jo vardą, taip elgiasi tik Dievui leidus. Viskas iš malonės. Viskas iš nepelnyto Dievo palankumo.

Kartą man pamokslaujant Dievas veikė, ir keli žmonės išėjo į priekį. Aš nulipau nuo pakylės ir meldžiausi. Prie manęs priėjo vienas jaunuolis ir meldėsi maždaug taip: „Dieve, noriu, kad man duotum tai, ko nusipelniau.“ Niekada iki tol nebuvo pertraukęs kito maldos, bet jį nutraukiau. Aš patapšnojau jam per petį. Jis žvilgterėjo į mane, bet meldėsi toliau. Aš vėl patapšnojau jam per petį. Jis pažvelgė į mane, o aš pasakiau: „Niekada daugiau taip nesimelsk, nes vienintelis dalykas, kurio, jaunuoli, nusipelnei, yra amžinybė pragare.“

Jums reikia melsti, kad Dievas duotų tai, ko *nenusipelnėte*, – malonę, nepelnytą palankumą, amžinąjį gyvenimą per Jėzų Kristų.

Sekminių giesmė

Padvelk, Šventa Dvasia,
suteik naujų jėgų,
Tu, meilės versme, atsiverk,
papildyk mus džiaugsmu.

Palieski mus liepsna,
kas bloga, sunaikink.
Dangaus rasa, Tu nusileisk
ir dvasią atgaivink.

Sparnais ramybės denk
ir klysti mums neleisk.
Tu, Užtarėja maloni,
mūs niekad neapleisk. Amen.

(*Giesmių vainikas Nr. 92*)

Skrisk, svajone!

Skrisk, svajone sparnuotoji mano,
Kur kalneliai ir lygumos žalios,
Kur švelnus taip malonus vėjelis,
Kur toks žydras gimtasis dangus.
Nusileiski pakrantėn Jordano,
Prie Siono tvirtovės griuvėsių.
O Tėvyne, tave ten girdėsiu,
Brangų balsą ramus ir džiugus.

Aukso arfa poetų garsiųjų,
Ko likai tu bebalsė Tėvynei?
O, pažadink man meilę krūtinėj,
Užmigdytas suvirpink stygas.
Iš vargų ir dejonių gaudžiųjų
Mus išvesk į palaimintą šalį.
Lai aukštybių Jėga Visagalė
Mums skausme sugrąžina jėgas.

Vergų choras iš Dž. Verdžio operos „Nabukas“
Vertė Vytautas Juozapaitis

Gerų minčių trupiniai

Malonės stebuklą gali suvokti tik tas, kuris teisingai suprato Viešpaties didybę ir šventumą.
Fritz Grunzweig

Mes gyvename ir mirštame, o Jėzus numirė ir gyvena.
John Stott

Žmogaus išmintis ateina ne su amžiumi, bet su Dievu.
Autorius nežinomas

Tik tas, kas nugalėjo mirtį, gali kalbėti apie Anapusę.
Česlovas Kavaliauskas

Mūsų kalendorius

Jei Viešpats leis, planuojami tokie bendruomenių ir Sąjungos renginiai:

Gegužės 11 d. (šeštadienis) – Giesmių šventė Visagine.

Gegužės 19 d. visos bendruomenės švęs Sekminių šventę ir dėkos Dievui už Šventosios Dvasios atsiuntimą.

Birželio 1 d. (šeštadienis) – Vaikų giesmių šventė Kaune, Kristaus misijos baptistų bažnyčioje.

Birželio 8 d. (šeštadienis) – Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjungos ataskaitinė-rinkiminė konferencija. Konferencijos svečias – Lenkijos baptistų sąjungos pirmininkas Marek Glodek. Bendruomenių siųsti delegatai renkasi Kaune, Šančiuose, ev. baptistų maldos namuose.

Liepos 21 d. – Ylakių ev. baptistų bendruomenė metinėje šventėje dėkos Dievui už 119 savo istorijos metų ir lauks svečių iš kitų bendruomenių.

[Norėdami gauti "Tiesos Draugas Ekstra" naujienlaiškį, spauskite čia](#)

Lietuvos evangelikų baptistų
bendruomenių sąjunga

Valstybės pripažinta
krikščioniška bendrija

Kranto 2-oji g. 5,
45263 Kaunas

[tde\(at\)baptist.lt](mailto:tde(at)baptist.lt)
www.baptist.lt

Įmonės kodas 192077697
AB SEB Vilniaus Bankas
Banko kodas 70440
Sąskaitos Nr.
LT79 7044 0600 0415 1925